

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עמ"נ 30164-07-20 פלונית ופלוני נ' רשות האוכלוסין וההגירה

1

לפני: כבוד השופטת מיכל אגמון-גונן

המעוררים:

1. פלונית

2. פלוני

ע"י ב"כ עו"ד מורן גור ועו"ד תומר ורשה

נגד

המשיבה:

רשות האוכלוסין וההגירה

ע"י ב"כ עו"ד עמיקם אשל מפרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)

2

החלטה

3

4 לפניי בקשה למתן סעד זמני בערעור המורה למשיבה – רשות האוכלוסין וההגירה (להלן: הרשות), שלא להרחיק את המבקש 2 מן הארץ, עד להכרעה בערעור שהגישו המבקשים על פסק דינו של בית הדין לעררים (כב' הדיין דותן ברגמן בערר (ת"א) 4480-19).

7

8

1. עיקרי העובדות שלעניין

9 המבקשת 1, אזרחית ישראלית, והמבקש 2, בן זוגה, אזרח אתיופיה, היו בתהליך של קבלת מעמד למשיב 2 מכוח היותו בן זוגה של המבקשת 1 (ההליך המדורג). ההליך הופסק על ידי הרשות, וזו הורתה למבקש 1 לצאת את הארץ. בית הדין לעררים דחה את הערעור של המבקשים על החלטה זו של הרשות. להלן אעמוד על עיקרי העובדות שלעניין.

13

14 המבקשת היא אזרחית ישראלית, והמבקש יליד אתיופיה. המבקש נכנס לישראל בשנת 2008 ללא אשרה וטען בתחילה כי הוא אזרח אריתריאה, כדי לזכות במקלט מדיני בישראל.

16

17 בקשתו של המבקש לקבלת מקלט מדיני, שהוגשה ביום 18.10.09 נדחתה ביום 16.3.15, וביום 7.2.16 נדחתה בקשתו לעיון חוזר בהחלטה כנגד דחיית בקשתו למקלט מדיני הגיש המבקש ערר לבית הדין לעררים בירושלים (ערר (י-ם) 1638-16 כב' הדיין אלעד אור, להלן: **הערר הראשון**). הערר נמחק ביום 30.4.17 בהסכמת המבקש, ובית הדין הורה למבקש לעזוב את ישראל לכל המאוחר (עם הפקדת ערבות) תוך 60 ימים.

21

22 ביום 29.6.17 נישאו המעוררים בנישואי אל-סלבדור באמצעות ייפוי כוח, וביום 17.8.17, לטענתם, עוד במהלך התקופה בה המבקש היה עדיין רשאי לשהות בישראל, הגישו בקשה לקביעת תור להגשת בקשה להסדרת מעמד המבקש לפי נוהל טיפול במתן מעמד לבני זוג של ישראלים (נוהל 5.2.0009, להלן: **נוהל בני זוג**). תורם נקבע ליום 17.8.17 (לאחר המועד בו היה על המבקש לעזוב את ישראל).

27

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עמ"נ 30164-07-20 פלונית ופלוני נ' רשות האוכלוסין וההגירה

מספר ימים לאחר מכן, ביום 3.7.17, הגיש המבקש ערר נוסף, בו טען כי הוא מצוי במערכת יחסים זוגית עם המבקשת וכי השניים קבעו תור לצורך הגשת בקשה למתן מעמד למבקש מכוח יחסי הזוגיות. המבקש ביקש מבית הדין לאפשר למבקש להישאר בישראל עד להגשת הבקשה והכרעה בה. כן ביקש צו ארעי שימנע הרחקתו, וצו כזה ניתן ע"י בית הדין באותו מועד.

ביום 24.7.17 דחה בית הדין לעררים את הערר הנוסף (כב' הדיין דותן ברגמן בערר (ת"א) 3343/17 להלן: **הערר השני**). בית הדין קבע כי היה על המבקש לצאת מישראל במועד שנקבע, וכן כי הגשת בקשה אינה מחייבת נוכחות של המבקש בישראל. בית הדין הורה למבקש לצאת את ישראל בתוך 7 ימים מאותו מועד (היינו, עד ליום 31.7.17). המבקש לא יצא את הארץ, והערבות שהופקדה על ידו חולטה ביום 15.8.17.

מייד לאחר חילוט הערבות, ביום 17.8.17 הגישו המבקשים בקשה לרשות לצורך מתן מעמד למבקש מכוח קשריו הזוגיים עם המבקשת. הבקשה הוגשה על ידי המבקשים אצל גב' אילנה בראל, מרכזת אשרות בלשכת הרשות. לטענת המבקשים, גב' בראל הייתה מודעת לפסק הדין ולערבות שחולטה.

מכל מקום, הרשות קלטה את הבקשה, וקיבלה החלטה לאפשר למבקשים להשלים מסמכים נדרשים, שהגשתם הושלמה ביום 19.11.17. גב' בראל ביקשה גם תרגום נוטריוני של תעודת הנישואין ואישור זה, יחד עם מסמכים נוספים, הוגש ונקלט ברשות ביום 7.12.17 (פירוט וחלופי ההתכתבות לעניין השלמת מסמכים צורפה כנספח מע/5 לערעור. הרשות קיימה למבקשים ראיון לצורך בחינת כנות הקשר ביום 23.1.18, הראיון נערך ע"י גב' בראל (פרוטוקול הראיון צורף כנספח מע/6 לערעור) ונקבע כי המבקשים אכן מקיימים קשר זוגי כן.

במהלך התהליך בנוהל בני זוג הווארכו אשרות שהייה שניתנו למבקש. תחילה הווארכה אשרה מסוג 2(א)5 (עד ליום 18.10.18), ובהמשך שודרגה האשרה על ידי ראש ענף אשרות, גב' סעדאן, לרישיון מסוג ב/2 עד ליום 13.4.19. טרם פקיעת תוקף האשרה, ביום 14.3.19, שילמו המבקשים, לבקשת הרשות, אגרה בסך 920 שקלים, בגין אשרה מסוג א/5 ונקבע להם תור לצורך קבלת האשרה ליום 11.4.19.

ביום 11.4.19, כשהגיעו המבקשים לרשות, הודיעה להם גב' בראל, כי הוחלט להפסיק את הטיפול בהליך, לסגור את בקשתם, ולא להאריך למשיב את האשרה. אין החלטה בכתב של הרשות ממועד זה. לטענת המבקשים הדברים נאמרו בעל פה מפי הגב' בראל. המבקשים פנו לייעוץ משפטי למשרד המייצג אותם בהליך שלפניי, ובאותו היום, 14.4.19, נשלחה פנייה לרשות לקבלת החלטה בכתב לעניין סגירת התיק (פניות ב"כ המבקשים צורפו כנספח מע/9 לערעור. משהפניות לא נענו הגישו המבקשים באמצעות ב"כ, ביום 29.4.19 ערר פנימי על החלטת הרשות לסגור את התיק.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עמ"נ 30164-07-20 פלונית ופלוני נ' רשות האוכלוסין וההגירה

המבקשים הגישו ערר פנימי על החלטה זו, וטענו כי החלטה זו אינה סבירה בחלוף קרוב לשנתיים מפתיחת הבקשה, ולאור ההחלטות שהתקבלו בהליך (השלמות מסמכים, בחינת כנות הקשר ומתן אשרות זמנית).

שלושה שבועות מאוחר יותר, ביום 1.5.19, שלחה גב' בראל החלטה כתובה, מתוארכת ליום 14.4.19, כי על המבקש לצאת את ישראל מכוח פסק הדין שדחה את בקשו למקלט (שניתן קרוב לשנתיים קודם להחלטה לסיום ההליך), וכי ניתן יהיה להמשיך ולבחון את בקשתו למעמד לאחר שיצא מישראל ההחלטה צ' כנספח מע/11 לערעור). במענה נמסר לגב' בראל כי המבקשים הגישו ערר פנימי בתוספת טיעונים שנשלחו לרשות (העתק ההתכתבות והפניות צורפו כנספחים מע/11-מע/13 לערעור).

ביום 30.5.19 הודיעה גב' חיימי, ראש צוות מרשם ומעמד ברשות כי כלל לא ידוע לה על ערר פנימי שהגישו המבקשים. במענה נשלחו לה העתקי המסמכים עם אישורי הרשות על הגשתם.

ביום 8.9.19, נדחה הערר הפנימי (החלטה בערר הפנימי ניתנה רק לאחר פנייה נוספת למחלקת תלונות הציבור ברשות). הרשות נימקה את החלטתה בכך שעל המשיב היה לקיים החלטות שיפוטיות, והמבקש נדרש לצאת את הארץ באופן מיידי.

ביום 10.10.19 הוגש ערר כנגד החלטה זו ועמו בקשה לצו ביניים למניעת צעדי אכיפה נגד המבקש לרבות כנגד הרחקתו מישראל. בית הדין דחה את הבקשה, ובקשת רשות ערעור על החלטה זו התקבלה (רע"מ 19-11-54742, כב' השופט קובי ורדי).

טענת הרשות לפני בית הדין לעררים הייתה כי אפשרו למבקשים להמשיך בהליך ההכרה כבני זוג כיון "שבשל שגגה לא הייתה [הרשות] ערה לפסקי הדין בעניינו של העורר" וכי "בהיסח הדעת" קיימה ראיון למבקשים לבחינת כנות הקשר. משהתברר לרשות (בחלוף שנה וחצי ולאחר שנמצא שמדובר בקשר כן ואמיתי) כי ניתן פסק דין המורה למבקש לעזוב את הארץ וזה לא כיבדו, יש לעמוד על כך כי יעזוב את הארץ.

המבקשים ביקשו מבית הדין מספר פעמים לחקור את פקידי הרשות כדי לוודא כי אכן הטיפול בעניינם נעשה בשל שגגה ובהיסח הדעת, ולחלופין ביקשו כי הרשות תמציא לבית הדין תצהיר של אותם פקידים שטיפלו בעניינם של המבקשים, אך בית הדין דחה את בקשותיהם. בית הדין דחה את הערר (ביום 14.6.20), בעיקר לאור העובדה שהיה על המבקש לעזוב את הארץ שכבית הדין הורה לו על כך, תחת הגשת בקשה שונה לרשות וכי המבקשים לא היו רשאים להסתמך על ההליך שהתקיים בעניינם לבחינת הזוגיות, שכן ידעו כל העת כי המשיב לא עזב את הארץ במועד עליו הורה בית הדין.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עמ"נ 30164-07-20 פלונית ופלוני נ' רשות האוכלוסין וההגירה

בחודש יוני 2020, טרם הוגש הערעור לפניי, התברר כי המבקשים שניהם נושאים נגיף HIV (איידס) והמבקש חולה ממש במחלה (להבדיל מנשא). מתעודות רפואיות שצורפו (כנספח מע/3 לערעור), עולה כי מצב המבקש התדרדר, כי הוא מצוי בסיכון, וכי לאור מצבו התקבל לטיפול בתכנית של משרד הבריאות לטיפול בחולי איידס חסרי מעמד.

2. טיעוני הצדדים בבקשה לסעד זמני

2א. טיעוני המבקשים

בבקשה לסעד זמני עמדו המבקשים על כך שהם בקשר זוגי, בו הכירה הרשות שבדקה את כנות הקשר, וכי לא היה מקום להפסיק את ההליך להכרה במעמדו של המבקש. לטענתם, משטיפלה הרשות בבקשתם במשך קרוב לשנתיים, לרבות ראיון לבחינת כנות בקשר ומתן אשרות שהייה, היו סבורים כי החלטות אלו באות תחת ההחלטה בעניין מעמד הפליט שביקש המבקש מלכתחילה, וכי המבקש שהה בארץ כדין מכוח אותן אשרות שניתנו ע"י הרשות.

אשר למאזן הנוחות, מעבר לפרידת בני הזוג על הקשיים הנלווים לה, עמדו המבקשים על כך שלאחר מתן פסק דינו של בית הדין לעררים גילו המבקשים כי שניהם נושאים של נגיף HIV (איידס) וצירפו לבקשה מסמכים רפואיים, כמו גם בקשה לאיסור פרסום פרטים מזהים אודותיהם. מהמסמכים הרפואיים עולה כי יש סכנה ממשית למבקש אם לא יקבל טיפול מתאים, ולאור מצבו הרפואי החמור אף אושר לטיפול בתוכנית משרד הבריאות לחסרי מעמד. כן צוין כי יש סכנה ממשית במצבו לזיהומים או סיבוכים.

בדיון בבקשה למתן סעד זמני שקיימתי ב"כ המבקשים, חזר על הדברים והדגיש את שיקולי מאזן הנוחות לאור מחלת המבקש. ב"כ המבקשים עמד על הנזק הכבד והלא מידתי שייגרם למבקשים, לו תידחה הבקשה לסעד זמני. הן בהתייחס למצבו הרפואי של המערער, שכאמור חולה איידס פעיל שמטופל בתוכנית מיוחדת של משרד הבריאות, בהינתן מגפת הקורונה שהופכת אותו לקבוצת סיכון בפני עצמה, הן בהינתן מצבה הרפואי של המערערת שאובחנה כנשאית איידס בעצמה והן לאור העובדה שהמבקשים תומכים זו בזו במצב הנפשי והגופני הקשה הזה, שנחשף לאחרונה ומוסתר מהמשפחה הקרובה. ב"כ המבקשים עמד על כך שהרשות, בתגובתה התעלמה מנסיבות אלו כגורם משמעותי במאזן הנוחות לטובת המבקשים.

2ב. טיעוני המשיבה

על אף הנתונים הרפואיים הללו, הרשות סירבה לבקשה לסעד זמני. אשר לסיכויי הערעור תמכה הרשות בנימוקי בית הדין. עוד טענה הרשות כי כאשר פתחה את בקשת הצדדים לטיפול בנוהל בני זוג, ולאורך הטיפול בבקשה לא הייתה ערה לפסקי הדין שהורו על יציאתו של המבקש מהארץ, ועל כן החל הטיפול בבקשת המבקשים להסדרת מעמד מכוח יחסיהם הזוגיים ועל כן טוענת כי סיכויי הערעור נמוכים במיוחד.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עמ"נ 30164-07-20 פלונית ופלוני נ' רשות האוכלוסין וההגירה

1 אשר למאזן הנוחות מפנה הרשות לפסיקה לפיה הנזק מהרחקה מישראל אינו בלתי הפיך, כיון
2 שניתן לקיים את הליכי הערעור גם כאשר המבקש אינו נמצא בארץ, וכי ככל שיתקבל הערעור, יוכל
3 המבקש לשוב לישראל. על אף שהתגובה הוגשה לאחר שהומצאו המסמכים הרפואיים בעניינם של
4 המשיבים, לא התייחסה לכך הרשות בתגובתה. עם זאת, בבקשה לאסור פרסום, עליה התבקשה
5 תגובת הרשות נאמר: "במסגרת הבקשה נטען כי למרבה הצער שני המבקשים נשאים של HIV.
6 המשיבה סבורה, כי מדובר במידע, המאוחר להליך המנהלי ולמתן פסק הדין, ולפיכך, ממילא,
7 מדובר במידע שאינו רלבנטי להכרעה בבקשה ובערעור, אשר במסגרתם נתקף פסק הדין של בית
8 הדין."

9
10 בדיון בבקשה לסעד זמני ציין ב"כ המדינה - רשות האוכלוסין, עו"ד עמיקם אשל, בהתייחס למאזן
11 הנוחות, כי שהות המבקש בישראל, היא תוצאה של הפרת פסקי דין, ולכן אין לתת לכך משקל. אשר
12 למצב הרפואי של המבקשים, טען עו"ד אשל כך:

13 "לגבי העניין הרפואי – הנסיבות הן אינן וחלק מההליך המנהלי. הן חדשות ואינן
14 צריכות להוות שיקול בהכרעה לסעד זמני. הן לא נטענו בבית הדין. יש הלכות ברורות
15 של נסיבות חדשות שלא היו חלק מההליך המנהלי אינן רלוונטיות להליך בבית
16 משפט."
17

18 עוד הפנה למסמכים הרפואיים מהם עולה לטענתו כי לא נקבע שיש לתת למשיב טיפול אלא עליו
19 להיות במעקב בלבד (דבר שנסתר במסמכים עצמם).
20

21 3. דיון והכרעה

22 ככלל נפתח דיון בבקשה לסעד זמני בעמידה על סיכויי הערעור ומאזן הנוחות. אולם במקרה זה אני
23 סבורה כי טיעוניה של הרשות באשר למאזן הנוחות לא פחות ממקוממים, ועל כן אפתח בעניין זה
24 ואעמוד בהמשך על יתר הטיעונים.
25

26 ראשית, אדגיש כי לעניין מאזן הנוחות, יש לקחת בחשבון את המצב העובדתי העדכני, ולא את
27 הנסיבות שהיו לפני בית הדין לעררים, שכן מדובר בסעד זמני בערעור, כך שעל ערכאת הערעור
28 לבחון את הדברים במצב לפנייה. העובדה כי מחלת המבקשים התגלתה לאחר מתן פסק דינו של
29 בית הדין אינה רלוונטית כמובן לדיון בערעור לגופו (אז יש לדון בהחלטת בית הדין כפי שניתנה
30 בנסיבות שהיו לפניו), אך היא הכרחית לדיון במאזן הנוחות.
31

32 שנית ובעיקר, המבקשים התגלו כנשאי איידס ביוני 2020, כאשר בביקור הראשון, בתחילת יולי
33 2020, נאמר כי על אף היותו של המבקש חולה איידס פעיל מצבו הקליני תקין, אף כי הומלץ להתחיל
34 בטיפול. בביקור חוזר כעבור חודש, מצבו התדרדר, וכך נאמר בתעודה הרפואית מ-27.7.20:

35 "הופנה למשרד הבריאות לקבלת טיפול במסגרת תוכנית לטיפול ב HIV לחסרי מעמד,
36 אושר לטיפול בתכנית [כאן מפורט סוג התכנית הרפואית והתרופות שיקבל] היום
37 קיבל הסבר על הטיפול, תופעות לוואי ודרך נטילה. חשיבות נטלה ברצף ובמעקב.....
38 מבחינת HIV מצבו ירוד. AIDS! בשלב זה בסיכון מוגבר לזיהומים או סיבוכים....
39 התחלת טיפול כמומלץ.....".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עמ"נ 30164-07-20 פלונית ופלוני נ' רשות האוכלוסין וההגירה

(הדגשה שלי – מ' א' ג')

כלומר, לאור מצבו הרפואי הקשה של המבקש, משרד הבריאות שילב אותו בתכנית לטיפול במחלה, טיפול הניתן לחסרי מעמד, רק באישור מיוחד ממשרד הבריאות. למרות זאת, זרוע אחרת של המדינה, רשות האוכלוסין, מבקשת להרחיקו מהארץ, על אף מצבו הרפואי הקשה, וכאשר הוא מקבל טיפול שאושר ע"י משרד הבריאות.

היינו, המבקש חולה איידס פעיל, במצב ירוד, מקבל טיפול תרופתי באישור משרד הבריאות ומחויב במעקב צמוד. על פי התעודות הרפואיות הוא מצוי בסיכון מוגבר לזיהומים וסיבוכים. במצב דברים זה ובעיצומה של מגיפת הקורונה מבקשת המדינה להרחיקו מישראל, מסכנת את בריאותו, וייתכן שאף את חייו.

והדחיפות בהרחקת המבקש במצב דברים זה? עליה עמד עו"ד אשל מטעם המדינה - כי לפני כשנתיים המשיב לא יצא את הארץ בעקבות החלטת בית הדין. מדובר בפרק זמן של כשבועיים, שלאחריהם, ובמהלך אותן שנתיים החזיק בידו אשרה כדין, שנתנה לו הרשות, במסגרת הליך להכרה בזוגיות. כיום טוענת הרשות כי אותו הליך נפתח ב"היסח הדעת". גם אם כך הם פני הדברים, הרי שוודאי אין כל דחיפות מיוחדת בכך שיעזוב את הארץ בכלל, ובפרט במצבו הבריאותי הקשה.

יש לזכור כי גם המבקשת היא צד בעניין, היא לא חטאה, וזקוקה כעת לתמיכת המבקש. גם עניין זה תומך במאזן הנוחות לטובתה.

אני סבורה כי מוטב היה לרשות שלא להעלות טיעונים אלו, ולהסכים לסעד הזמני, כפי שהציע בית המשפט בדיון, ולו מטעמי חמלה, שהרי אין מדובר בהחלטה בערעור לגופו.

מעבר לאמור אעמוד עכשיו, כסדרם על סיכויי הערעור ויתרת שיקולי מאזן הנוחות.

כידוע, הכלל הוא כי על המבקש סעד זמני בשלב הערעור להראות כי סיכויי ערעורו טובים וכי מאזן הנוחות נוטה לטובתו, במובן זה שאם תידחה בקשתו ייגרם לו נזק בלתי הפיך.

היינו, שני שיקולים עומדים ביסוד ההחלטה בדבר הענקת סעד זמני – האחד, מאזן הנוחות. השני – סיכויי העתירה להתקבל (בר"ם 3958/11 **חכמון נ' ועדת הערר המחוזית לתכנון ובניה תל אביב** (פורסם בנבו, 2011). על-פי רוב, היסוד המרכזי והעיקרי שיש לתת עליו את הדעת הוא שיקול "מאזן הנוחות" (ראו לדוגמה: ע"ם 4326/13 **יונס הלהלו נ' משרד הפנים** (פורסם בנבו, 2013); ע"ם 5937/13 **פלוני נ' מדינת ישראל – משרד הפנים** (פורסם בנבו, 2013); ע"ם 5065/13 **Bokro Chass** **נ' משרד הפנים**, (פורסם בנבו, 2013). האיזון בין שני שיקולים אלה נעשה במסגרת "מקבילית

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עמ"נ 30164-07-20 פלונית ופלוני נ' רשות האוכלוסין וההגירה

כוחות", שמשמעותה היא כי ככל שסיכויי העתירה גבוהים, כך ניתן למעט בדרישת מאזן הנוחות ולהיפך (עע"ם 1903/14 ארגש גודינה טרספה נ' משרד הפנים (פורסם בנבו, 2014). עוד נקבע בפסיקה כי ככלל, יינתן מעמד בכורה לשיקולי מאזן הנוחות (ראו: עע"מ 3880/19 אמאל אבו ח'אלד נ' שר הפנים (פורסם בנבו, 2019); עע"מ 3342/20 (נטליה) חיה נוביצקי נ' משרד הפנים (פורסם בנבו, 21.07.2020), להלן: עניין נוביצקי).

אשר לסיכויי הערעור, אני סבורה כי העובדה שהרשות טיפלה בבקשת המבקשים להכרה בזוגיות במשך קרוב לשנתיים (לרבות השלמת מסמכים, ראיון לבחינת כנות הקשר, ומתן אשרה), מקשה לקבל את הטענה כי הדבר נעשה "בהיסח הדעת". זאת, בעיקר שבראיון לבחינת כנות הקשר, שערכה גב' בראל, מספר המבקש כי הגיע לארץ בשנת 2008, ביקש מקלט, וכי לא קיבל ויזה, וגם המבקשת חזרה על הדברים. היינו, גם אם בהיסח הדעת נפתחה הבקשה, הרי שלאחר הראיון, ולאור דברי המבקש עצמו, ניתן היה לבחון את הדברים.

החלטת בית הדין לסרב לבקשות המבקשים לברר שאלה זו מבחינה עובדתית מוקשית, ומחייבת דיון. בנוסף, על פני הדברים קיים קושי בהחלטת בית הדין כי גם אם כן היו פני הדברים, אין בכך כדי להשליך על מצבם של המערערים. עוד יש לדון בערעור בשאלת זכותה של המבקשת לחיי משפחה, שהוכרו על ידי הרשות ככנים. כל אלו שאלות שיש לדון בהם במסגרת הערעור, כך שסיכויי הערעור אינם קלושים.

בנוסף, מאזן הנוחות, שהוא כאמור, אבן הבוחן המרכזית, נוטה לכיוונם של המבקשים, בעיקר לאור האמור בדבר מצבו הרפואי של המבקש. אמנם, כפי שטען ב"כ הרשות, נפסק כי כאשר מדובר בהליכי הרחקה מן הארץ, אין לומר כי הנזק הנגרם כתוצאה מדחיית הבקשה למתן סעד זמני הוא נזק בלתי הפיך, שכן ככל שיתקבל הערעור, יוכל המבקש לשוב לארץ (ראו, בין רבים: עע"ם 4466/09 לאלי קורדילאמה לילי דאס נ' משרד הפנים (פורסם בנבו, 2009); עע"ם 7094/12 ליאה דויטשוילי נ' מדינת ישראל, משרד הפנים, (פורסם בנבו, 2013); עע"מ 6754/13 מוהן קומר שרסטה נ' משרד הפנים (פורסם בנבו, 2014); (עע"ם 641/17 פרצ'יק נ' משרד הפנים, רשות מינהל האוכלוסין, בפסקה 6 והאסמכתאות שם (פורסם בנבו, 2017, וכן עניין נוביצקי. אולם, דברים אלו אינם רלבנטיים במצבו הרפואי של העותר. לאור מצבו הרפואי אין ספק כי הרחקתו מישראל עלולה לעלות לו בהחמרה ניכרת במצבו הבריאותי ואולי אף בחייו.

אדגיש לעניין זה כי בפסק דינו של כב' השופט ורדי, לעניין סעד זמני בתקופת הערר, קבע כב' השופט ורדי, עוד בטרם נודע על מחלת המבקשים, כי אין מקום להרחיק את המבקש, לאור נסיבות המקרה וציין מדוע יש מקום להותיר את המבקש בישראל בתקופת הערר (בפסקאות 38-39 לפסק דינו):

"לא ניתן להתעלם מכך שהמבקש שוהה בישראל שנים רבות (מעל עשר שנים), כאשר בחלק הארי של תקופה זו, שהה כדין... זאת ועוד, הרי שהקשר (הלכאורי) בין המבקשים אינו קשר טרי, כי אם קשר המתקיים מעל לשנתיים.... כך, גם לא ניתן להתעלם מכך שהמשיבה בעצמה, הנפיקה (אף אם ב"היסח הדעת") למבקש

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עמ"נ 30164-07-20 פלונית ופלוני נ' רשות האוכלוסין וההגירה

רישיונות שהייה, אף לאחר פסקי הדין אשר הורו על יציאתו מהארץ – התנהלות
אשר לכאורה יצרה מצג בו המבקש שוהה כדין בארץ, בהתאם לרישיונות שהייה
שהונפקו לו".

דברים אלו נכונים גם היום, ונכונים שבעתיים לאור מצבם הרפואי של המבקשים. לא מצאתי כל
טעם להתנגדות הרשות למתן לסעד זמני בערעור בנסיבות אלו, ולאחר שכבר ניתן פסק דין בעניין.

לאור כל האמור לעיל, יש לאפשר למבקש לשהות בישראל עד להכרעה בערעור.

על כן אני מקבלת את הבקשה לסעד זמני בערעור. המבקש ישהה בישראל ולא ינקטו נגדו כל צעדי
אכיפה עד החלטה אחרת.

על אף שהתיק חסוי, אני מתירה פרסום החלטה זו (שמות הצדדים אינם מופיעים), לאור חשיבות
ההחלטה.

הדיון בערעור לגופו יתקיים ביום 15.2.21 בשעה 09:30.

ניתנה היום, י' חשוון תשפ"א, 28 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.

מיכל אגמון-גונן, שופטת